04/05/2026

Φθιώτιδος Συμεών: Το «υγιές θέλω» εκφράζεται με το «μηκέτι αμάρτανε»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Με τον Πανηγυρικό Όρθρο και την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό του Αγίου Γεωργίου στο Νέο Μοναστήρι κορυφώθηκε εχθές το πρωί η τριήμερη ποιμαντική περιοδεία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος στην Ιερά Επισκοπή Θαυμακού της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ την Θεία Λατρεία διηκόνησαν σπουδαστές των ΣΜΥΚ της Εκκλησίας της Ελλάδος, υποψήφιοι κληρικοί της τοπικής Εκκλησίας.

Στο κήρυγμά του ο κ. Συμεών αναφέρθηκε σε «τρία θέλω», όπως χαρακτηριστικά τόνισε, και μεταξύ άλλων ανέφερε:

«Θέλεις ὑγιής γενέσθαι;»; ρωτάει ο Κύριος τον παραλυτικό. Τι πιο αυτονόητη απάντηση σε αυτό το ερώτημα! Ποιος δεν θέλει να είναι υγιής; Γιατί όμως ο Χριστός τον ρωτά αν θέλει να είναι υγιής και γιατί, αντί να απαντήσει θέλω, ναι θέλω να γίνω καλά, θέλω να με κάνεις καλά, θέλω να με θεραπεύσεις, θέλω να με πάρεις στην αγκαλιά σου και να με οδηγήσεις μέσα στην ιαματική κολυμβήθρα, αντί να πει αυτό το θέλω ο παράλυτος της σημερινής περικοπής απλώς απαντά ότι είμαι τριανταοχτώ χρόνια εδώ και κανένας άνθρωπος δεν έχει ενδιαφερθεί για μένα και «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Το ερώτημα λοιπόν θέλεις, εάν θέλεις, είναι πολύ καίριο ερώτημα, γιατί όταν παραλύουμε, παραλύεται και το θέλω μας. Δεν μπορούμε να θέλουμε και δεν ξέρουμε τι θέλουμε και το μεγάλο πρόβλημα πολλές φορές στη ζωή μας όλων των ανθρώπων όλων των ηλικιών είναι ότι δεν ξέρουμε τι πραγματικά θέλουμε στη ζωή μας γι' αυτό και δεν είμαστε ευχαριστημένοι, γι' αυτό και δεν είμαστε ικανοποιημένοι από τίποτα, γι αυτό και γκρινιάζουμε με το παραμικρό και γι' αυτό και από την άλλη, όταν βρισκόμαστε σε δυσκολία, σε πίκρα, σε θλίψη, σε αγωνία, σε αδιέξοδο, ατονεί η θέλησή μας η βούλησή μας, και δεν έχουμε τη δύναμη να εκφράσουμε αυτό το θέλω.

Το δεύτερο που προκύπτει από αυτό το διάλογο του Χριστού με τον παραλυτικό είναι, ότι ο Χριστός τολμά να γκρεμίσει για μία ακόμη φορά και να αποκαθηλώσει τα στερεότυπα των ανθρώπων με τα «υποκριτικά θέλω», ήταν αυτοί οι οποίοι έθεταν το Σάββατο ως προτεραιότητα και όχι τον άνθρωπο. Η θεραπεία του παραλυτικού γίνεται ημέρα Σάββατο, ημέρα που απαγορευόταν στην τότε θρησκεία εκείνης της εποχής η οποιαδήποτε πράξη και ερμήνευαν φυσικά υποκριτικά και τυπολατρικά αυτή τη διάταξη θεωρώντας ότι αυτή τη μέρα μπορεί να μπαίνει σε αργία η αγάπη. Μα η αγάπη δεν μπαίνει ποτέ σε αργία! Η αγάπη, η ευεργεσία, η θεραπεία, η καλοσύνη, η αδελφοσύνη, η αλληλεγγύη δεν μπορεί να μπει ποτέ σε αργία, γιατί δεν είναι εργασία αλλά είναι ζωή, είναι αναπνοή. Κι έρχεται ο Χριστός να φανερώσει το ελλιπές θέλω του παραλυτικού και τα αρρωστημένα θέλω των υποκριτών της εποχής.

Και το τρίτο και σημαντικότερο έρχεται να αναδείξει ο Χριστός και το «υγιές θέλω». Ποιο είναι το «υγιές θέλω»; Είναι αυτό που λέει στον παραλυτικό μόλις τον θεραπεύει: «μηκέτι ἁμάρτανε», από δω και πέρα να μην αμαρτήσεις. Θα αναρωτηθεί κανείς ποια ήταν η αμαρτία του, δεν προκύπτει από το διάλογο να είχε κάποια μεγάλη αμαρτία. Η αμαρτία του ήταν ότι δεν είχε θέλω, ότι δεν είχε τη δύναμη να ανοίξει την καρδιά του και να πει στους αδελφούς του, να κράξει, να

φωνάξει: είμαι εδώ βοηθήστε με σας χρειάζομαι. Είχε και αυτός μία διάθεση εγκλωβισμού στον εαυτό του, ήταν περιχαρακωμένος με επίκεντρο τον εαυτό του και βίωνε μία απόλυτη μιζέρια, δεν τον άφηνε να ανοιχτεί στο πέλαγος και στη διακινδύνευση της αγάπης. Το υγιές λοιπόν θέλω είναι να ξέρει κανείς τι θέλει. Το υγιές «θέλω» είναι να αποφασίζει κανείς να μετανοεί, να μεταμορφώνεται, να αλλάζει νου και διάθεση και να εξυγιαίνει τον εσωτερικό του κόσμο και να παύει να φοβάται, να φοβάται το τι θα πουν οι άλλοι το πώς θα το αντιμετωπίσουν οι άλλοι το πώς θα το διαχειριστούν οι άλλοι. Η μεγαλύτερη δυστυχία στη ζωή μας είναι τα καταπιεσμένα συναισθήματα μας, οι καταπιεσμένες μας επιθυμίες, όχι γιατί πρέπει να ικανοποιούνται όλες οι επιθυμίες μας, αλλά γιατί πρέπει εμείς να απελευθερώνουμε πραγματικά τον εσωτερικό μας κόσμο για να μπορούμε και να το θεραπεύουμε, γιατί αν τον κρατάμε καταπιεσμένο, θα τον κρατάμε και αθεράπευτο, ενώ αν εκδηλώνουμε τα θέλω μας, έστω και αν αυτά τα θέλω δεν είναι πάντοτε τα σωστά, δεν είναι πάντοτε αγαθά, δεν είναι πάντοτε αγνά, θα μας δίνεται όμως η δυνατότητα να ξέρουμε τι είναι αυτό που θέλει διόρθωση, τι είναι αυτό που θέλει θεραπεία, τι είναι αυτό το οποίο χρειάζεται αλλαγή και τότε θα μεταβαίνουμε από το ελλιπές θέλω του παραλυτικού και από το αρρωστημένα υποκριτικά θέλω των Φαρισαίων, στα υγιή θέλω των μετανοούντων ανθρώπων που αγωνίζονται να ζουν ελεύθερα και τον εαυτό τους και τις σχέσεις τους με τους άλλους ανθρώπους αδελφοί μου».

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών χειροθέτησε πρωτοπρεσβύτερο τον πολλαπλώς δοκιμαζόμενο εφημέριο του Ναού, **π. Δημήτριο Κωνσταντέλλο,** τον οποίο ιδιαιτέρως ευχαρίστησε και επαίνεσε και για την διακονία του μέχρι πρότινος ως Αρχιερατικού Επιτρόπου Θαυμακού και Νέου Μοναστηρίου. Ακολούθως, σε κλίμα βαθειάς συγκίνησης τέλεσε το ιερό μνημόσυνο της κατ’ αγχιστείαν θυγατρός του π. Δημητρίου, νεότατης μανούλας, που σε ηλικία μόλις 38 ετών εκοιμήθη εν Κυρίω προ τεσσαράκοντα ημερών. Την εξόδιο ακολουθία είχε τελέσει ο Σεβαμσιώτατος κ. Συμεών.

Στην Θεία Λειτουργία και στο ιερό μνημόσυνο παραβρέθηκαν ο Δήμαρχος Δομοκού κ. Χαράλαμπος Λιόλιος συνοδευόμενος από Αντιδημάρχους και μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Δομοκού και πλήθος πιστών.

Στο πλαίσιο της περιοδείας του στην περιοχή της Ιεράς Επισκοπής Θαυμακού ο κ. Συμεών τέλεσε και το μυστήριο του γάμου δύο νέων παιδιών, του Δημητρίου και της Αθανασίας, στον Ιερό Ναό της Αγίας Κυριακής Δομοκού, ενώ μετέβη προσκυνηματικώς και στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ξυνιάδος, όπου τιμάται ιδιαιτέρως η μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Τιμοθέου και Μαύρας επί τη αναμνήσει των εγκαινίων του Ιερού Ενοριακού Ναού.

Στην Ξυνιάδα υποδέχτηκε τον Σεβασμιώτατο ο Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, Αρχιμ. π. Ηρωδίων Ρίζος, ο οποίος και τέλεσε την Ιερά Πανήγυρη και εκήρυξε τον Θείο Λόγο.

Κατά την επιστροφή του στην Λαμία ο κ. Συμεών μετά της συνοδείας του επισκέφτηκε και τον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό της Αγίας Αικατερίνης επί της παλαιάς Εθνικής Οδού Λαμίας – Δομοκού και ανέπεμψε ευχαριστήριο δέηση για την επιτυχή ολοκλήρωση της τριήμερης περιοδείας του και σε αυτήν την ευαίσθητη περιοχή της Μητροπόλεως του.

